

Dawson. Ekspertene traadte sammen i December 1926 og udarbejdede en Indstilling til Folkeforbundets økonomiske Komité*). De Spørgsmaal, der var stillet dem lød saaledes:

1) Hvilke er for den internationale Handel de væsentligste praktiske Vanskeligheder, der forsaavidt angaar Veksler og Checks, opstaar af Forskellighederne i Ret og Sædvane indenfor de førende Handelslande, der har undertegnet Haag-Konventionen af 1912?

2) Hvilke af disse Forskelligheder vilde det være rimeligt at løse gennem international Overenskomst og hvilken Løsning vil kunne anbefales i hvert enkelt Tilfælde?

3) I hvilken Udstrækning vil det være muligt og ønskeligt at modificere det saaledes ændrede »kontinentale System« og »det angelsaksiske System« for at reducere Forskellighederne imellem disse to Systemer til et Minimum uden at røre ved de fundamentale Principper?

I Indberetningen fremhæver Ekspertene først, at de maa lægge overordentlig megen Vægt paa, at der snarest muligt tilvejebringes ensartede Lovgivninger vedrørende Veksler og Checks, selv om Ensartetheden kun maatte kunne komme til at omfatte de Lovgivninger, der henhører til det saakaldte kontinentale System. Idet de dernæst understreger Handelens store Vanskeligheder, der forvoldes af de forskelligartede Regler om Veksler og Checks, fremhæver de som Svar paa de to første Spørgsmaal, der er stillet dem, Haag-Reglementet som en god og brugbar Løsning, idet de dog paa enkelte Punkter ønsker Reglementet suppleret. I saa Henseende fremhæves, at der maa tilvejebringes udførlige Regler til Løsning af det ved Veksler, der passerer forskellige Lande, hyppigt opstaaende Spørgsmaal, om hvilket Lands Lovgivning, der skal være afgørende for Bedømmelsen af Vexslens juridiske Virkning, Myndighed til at forpligte sig ved Veksler, Veksleengagementets Former, og Former og Frister for Protest. Endvidere maa der træffes Bestemmelser angaaende de forskellige Regler, der medfører Vexslers Ugyldighed, saaledes Stempelregler, Rente-forskrifter i Veksler, Kravet om, at Skyldgrunden (causa) skal angives i Vexslen. Endelig maa der træffes Bestemmelser om »vis-major«-Tilfælde, om Løbedage og om Helligdage og Fridage.

*) Folkeforbunds-Dokument C. 103 (2). M. 48 (1) 1927 II. pag. 16—21.

Som Svar paa det tredie Spørgsmaal siges, at man er klar over den Vanskelighed, der vil være forbundet med at faa de angelsaksiske Landes Tilslutning til de Forslag, de andre Stater maatte blive enige om, men selv om fuld Ensartethed ikke kan opnaas, bør man dog søge at naa, hvad der maa anses for opnaaeligt, nemlig Ensartethed indenfor de til det kontinentale System sig sluttende Lande. Er først dette Resultat naaet, vil en Tilnærmelse mellem det kontinentale og det angelsaksiske System formentlig med Udsigt til Held kunne forsøges.

Ogsaa det internationale Handelskammer fortsatte sine Bestræbelser for at tilvejebringe en ensartet Veksellovgivning og vedtog paa Konferencen i Stockholm i Sommeren 1927 bl. a. to Udkast til henholdsvis ensartet Veksellov og ensartet Checklov samt en Henstilling til Folkenes Forbund om paa Basis af disse tvende Udkast at indkalde en tredie international Veksler- og Checkretskonference til Genoptagelse af Haag-Konferencernes Arbejde. Folkeforbundets økonomiske Komité overdrog da til en af den sammenkaldt Komité at gennemgaa de foreliggende Udkast og udarbejde et Forslag, der kunde danne Basis for en ny international Konference. Denne Komité, der bestod af følgende juridiske Ekspertes paa Veksler- og Checklovgivningens Omraade:

Som Formand: Professor J. Percerou, Paris — Dr. Hans von Flotow, Berlin — Professor Hermann-Otavsky, Prag — Professor Janne, Liège — Professor Sulkowsky, Poznan — Advokat Max Vischer, Basel — Dr. jur. Vivot, Buenos-Aires — og Advokat Weiller, Milano,

udarbejdede i Tiden fra November 1927 til April 1928 en Indstilling samt tvende Udkast til henholdsvis Veksler-Reglement og Check-Reglement. Udkastene er i det store og hele bygget paa Haag-Konferencens Vedtagelser i 1912. Efter at Indstillingen og Udkastene var blevet vedtaget af den økonomiske Komité paa dens Møde i Juni 1928, bekendtgjorde Folkeforbundets Generalsekretær det vedtagne for Medlemsstaterne og udbad sig en Udtalelse fra dem, om Udkastene maatte kunne anses for egnede til at forelægges som Grundlag for en international Forhandling, samt de Bemærkninger til Udkastenes enkelte Bestemmelser, som Staterne maatte ønske at gøre. Fra 32 Stater indkom imødekomende Besvarelser, og Folkeforbundsraadet bemyndigede da Generalsekretæren til at